BESLUT MEDDELAT AV ORDFÖRANDEN PÅ FÖRSTAINSTANSRÄTTENS FEMTE AVDELNING
den 23 mars 1998 *

I mål T-18/97,

Atlantic Container Line AB och 15 andra bolag som bedriver sjöfart i linjetrafik, företrädda av John Pheasant, Nicholas Bromfield och Shaun Goodman, solicitors, delgivningsadress: advokatbyrån Marc Loesch, 11, rue Goethe, Luxemburg,

sökande,

mot

Europeiska gemenskapernas kommission, företrädd av Richard Lyal, rättstjänsten, i egenskap av ombud, delgivningsadress: rättstjänsten, Carlos Gómez de la Cruz, Centre Wagner, Kirchberg, Luxemburg,

svarande,

angående en talan om ogiltigförklaring av kommissionens beslut C(96)3414 slutligt av den 26 november 1996 om ett förfarande enligt artikel 85 i EG-fördraget (ärende IV/35.134 — Trans-Atlantic Conference Agreement),

meddelar

* Rättegångsspråk: engelska.

ORDFÖRANDEN PÅ FÖRSTAINSTANSRÄTTENS
FEMTE AVDELNING

följande

Beslut

Förfarande och parternas argument

1 Atlantic Container Line AB och femton andra bolag som bedriver sjöfart i linjetrafik (nedan kallade ACL) och som är parter i Trans-Atlantic Conference Agreement (nedan kallat TACA) har genom ansökan, som inkom till förstainstansrättens kansli den 27 januari 1997, väckt en talan om ogiltigförklaring av kommissionens beslut C(96)3414 slutligt av den 26 november 1996 (nedan kallat det kritiserade beslutet), varigenom svaranden har upphävt den immunitet mot böter som kan följa av TACA:s anmälan vad beträffar gemensamt utövande av rätten att fastställa de avgifter som skall tillämpas på kombinerade transporttjänster som avser inlandstransporter inom Europeiska gemenskapen (nedan rätten att fastställa de avgifter som skall tillämpas på multimodala transporter i Europa).

2 The European Council of Transport Users ASBL (nedan kallad ECTU), som är en organisation bildad enligt belgisk rätt, Bryssel, i vilken European Shippers' Council (nedan kallad ESC) ingår, företrädd av Mark Clough, solicitor och advokat, delgivningsadress: advokatbyrån Aloyse May, 31, Grand-rue, Luxemburg, har genom ansökan, som inkom till förstainstansrättens kansli den 19 juni 1997, ansökt om att få intervenera till stöd för svarandens yrkanden. ECTU har förklarat att ESC företräder de intressen som finns hos den europeiska industrin för nationella organisationer av befraktare i transport på öppet hav och varutransport och att de

befraktare som är dess medlemmar har hand om en betydande del av europeisk export och import. ESC:s direkta och särskilda intresse följer av att beslutet har fattats efter ett förfarande som delvis inleddes till följd av ett klagomål som organisationen hade lämnat in mot TACA, av att ESC tagit del i det administrativa förfarandet och av att ESC har intresse av att kommissionen så snart som möjligt får sökandenas rättsstridiga uppträdande att upphöra.

3 The European Community Shipowners' Association ASBL (nedan kallad ECSA), som är en organisation bildad enligt belgisk rätt, Bryssel, företrädd av advokaterna Denis Waelbroeck och Denis Fosselard, Bryssel, delgivningsadress: advokatbyrån Ernest Arendt, 8—10, rue Mathias Hardt, Luxemburg, har genom ansökan, som inkom till förstainstansrättens kansli den 25 juni 1997, ansökt om att få intervenera till stöd för sökandenas yrkanden. ECSA har förklarat att dess medlemmar utgörs av nationella organisationer för skeppsredare från de olika medlemsstaterna i Europeiska unionen och från Norge och att ECSA i det föreliggande fallet handlar för dem som driver europeiska konferensanslutna fartyg, och särskilt för medlemmarna av de olika linjekonferenser som täcker Europeiska unionen, vilka i sin tur är medlemmar av ECSA:s medlemsorganisationer. ECSA har hävdat att den uppfyller de fyra villkor som uppställs i rättspraxis (förstainstansrättens beslut av den 8 december 1993 i mål T-87/92, Kruidvat mot kommissionen, REG 1993, s. II-1375, punkt 14, och av den 28 maj 1997 i mål T-120/96, Lilly Industries mot kommissionen, publiceras inte i rättsfallssamlingen, punkt 24) för att en intresseorganisation skall få intervenera. För det första företräder ECSA ett stort antal företag som verkar inom den berörda sektorn. För det andra ingår skyddet av dess medlemmars intressen bland dess stadgeenliga målsättningar. För det tredje uppkommer i målet principfrågor som påverkar den berörda sektorns funktion. Kommissionen har nämligen i det kritiserade beslutet fastslagit att fastställelsen av TACA:s medlemmar av de avgifter som skall tillämpas på multimodala transporter utgör en uppenbar och allvarlig överträdelse av artikel 85.1 i EG-fördraget som varken kan beviljas ett gruppundantag i enlighet med artikel 3 i förordning (EEG) nr 4056/86 av den 22 december 1986 om detaljerade regler för tillämpning av artiklarna 85 och 86 i fördraget på sjöfarten (EGT L 378, s. 4; svensk version, se EES-avtalets bilagor med rättsakter, band 3, s. 478) eller ett enskilt undantag i enlighet med artikel 85.3 i fördraget. De talrika skeppsredare som ECSA företräder är nämligen medlemmar av linjekonferenser som trafikerar Europeiska unionen, vilka tillämpar förfaranden som liknar rätten att fastställa den avgift som skall tillämpas på multimodala transporter i Europa. För det fjärde kan de intressen som finns hos ECSA:s medlemmar i hög grad komma att påverkas genom den dom som skall

meddelas. Att undanröja rätten att fastställa de avgifter som skall tillämpas på multimodala transporter i Europa skulle nämligen riskera att medföra skada för dem som driver konferensanslutna fartyg och för deras kunder, det vill säga befraktarna.

4 Republiken Frankrike, företrädd av Kareen Rispa-Bellanger, sous directeur, utrikesministeriets rättsavdelning, och Régine Loosli-Surrans, chargé de mission, samma avdelning, båda i egenskap av ombud, delgivningsadress: Frankrikes ambassad, 9, boulevard du Prince Henri, Luxemburg, har genom ansökan, som inkom till förstainstansrättens kansli den 25 juni 1997, ansökt om att få intervenera till stöd för svarandens yrkanden.

5 Förenade konungariket Storbritannien och Nordirland har genom ansökan, som inkom till förstainstansrättens kansli den 2 juli 1997, ansökt om att få intervenera till stöd för sökandenas yrkanden. Förenade kungariket har genom skrivelse av den 18 augusti 1997 återtagit sin interventionsansökan.

6 Förstainstansrättens kansli har, i enlighet med artikel 116 i rättegångsreglerna, delgett sökandena och svaranden interventionsansökningarna.

7 Svaranden har genom skrivelser av den 17 och den 30 juli 1997 framfört att den inte har några synpunkter på de olika interventionsansökningarna.

8 Sökandena har genom skrivelse av den 25 juli 1997 anfört att de inte har några invändningar mot Republiken Frankrikes, Förenade kungarikets och ECSA:s interventionsansökningar, men har däremot yrkat att ECTU:s interventionsansökan skall avslås, eftersom denna organisation inte på ett tillräckligt sätt har motiverat sitt direkta och faktiska intresse av tvistens lösning. Sökandena har i detta avseende för det första gjort gällande att en klagande enligt rättspraxis inte kan ha

intresse av ett beslut att upphäva den immunitet mot böter som parterna i ett anmält avtal har (förstainstansrättens beslut av den 23 januari 1991 i mål T-3/90, Prodifarma mot kommissionen, REG 1991, s. II-1, punkt 43) och för det andra att den omständigheten att kommissionen har fastställt att tillräckligt intresse föreligger för att berättiga intervention i det administrativa förfarandet inte kan vara bindande för förstainstansrätten. Sökandena har vidare betonat att de skäl som ECTU har framfört inte rör dess intresse av att få intervenera i förevarande mål som avser en begäran om ogiltigförklaring av det kritiserade beslutet att upphäva immuniteten mot böter, utan dess intresse av att ett slutligt beslut i sak, som avser undersökningen av huruvida det anmälda avtalet är förenligt med artikel 85 i fördraget och som förbjuder fastställelsen av intermodala avgifter. Sökandena har yrkat att ECTU:s interventionsansökan skall avslås.

9 För det fall att ECTU:s interventionsansökan beviljas, har sökandena begärt att vissa handlingar i målet skall behandlas konfidentiellt gentemot ECTU.

Förstainstansrättens bedömning

10 Enligt artikel 37 första stycket i EG-stadgan för domstolen, vilken enligt artikel 46 första stycket i stadgan är tillämplig på förstainstansrätten, samt enligt artikel 115.2 i förstainstansrättens rättegångsregler får medlemsstaterna och gemenskapens institutioner intervenera i tvister inför förstainstansrätten. Vad gäller andra personers interventionsansökningar skall det erinras om att rätten att intervenera är beroende av att personerna kan motivera ett direkt och faktiskt intresse av tvistens lösning och inte ett intresse i förhållande till de åberopade grunderna (domstolens beslut av den 12 april 1978 i de förenade målen 116/77, 124/77 och 143/77, Amylum m. fl. mot rådet och kommissionen, REG 1978, s. 893, och av den 17 juni 1997 i de förenade målen C-151/97P(I) och C-157/97P(I), National Power och PowerGen, REG 1997, s. I-3491, punkt 66). Domstolen och förstainstansrätten har emellertid gjort en vidsträckt tolkning av intresseorganisationers rätt att intervenera och valt en praxis enligt vilken intresseorganisationer tillåts att intervenera när de

eftersträvar att skydda sina medlemmar i mål där frågor av principiellt intresse uppkommer som på ett betydande sätt kan påverka medlemmarnas intressen (beslutet i det i punkt 3 nämnda målet Kruidvat mot kommissionen, punkt 14, och i det ovannämnda målet National Power och PowerGen, ibidem).

11 Eftersom Republiken Frankrikes interventionsansökan har framställts i enlighet med bestämmelserna i artikel 115 i förstainstansrättens rättegångsregler, skall den beviljas.

12 Utan att det finns behov att ta upp frågan om kommissionen enligt det system som föreskrivs i rådets förordning (EEG) nr 1017/68 av den 19 juli 1968 om tillämpning av konkurrensregler på transporter på järnväg, landsväg och inre vattenvägar (EGT L 175, s. 1; svensk specialutgåva, område 7, volym 1, s. 54) kan fatta beslut om att upphäva immuniteten mot böter, skall det prövas om ECTU och ECSA i det föreliggande fallet har ett tillräckligt intresse i den mening som avses i ovannämnda rättspraxis av att intervenera i tvisten mellan ACL och kommissionen.

13 I detta avseende skall det påpekas att ett beslut att upphäva immuniteten mot böter som fattas med stöd av artikel 15.6 i rådets förordning nr 17 av den 6 februari 1962, första förordningen om tillämpning av fördragets artiklar 85 och 86 (EGT 13, 1962, s. 204; svensk specialutgåva, område 8, volym 1, s. 8, nedan kallad förordning nr 17) har till syfte, för det första, att underrätta mottagarföretagen om kommissionens preliminära åsikt om huruvida de anmälda avtalen är förenliga med artikel 85 i fördraget och, för det andra, att upphäva deras immunitet mot böter och följaktligen att ge kommissionen möjlighet att i förekommande fall ålägga de berörda företagen böter för det fall att de fortsätter med att verkställa det anmälda avtalet.

14 Av detta följer inledningsvis att ett sådant beslut att upphäva immuniteten mot böter inte har till resultat att förhindra parterna i det anmälda avtalet att verkställa det. Även om det är tänkbart att risken att bli bötfälld kan avskräcka dem från det, beror detta eventuella och rent faktiska resultat endast på vad de företag som är

parter i avtalet vill. Även om tredje man i förhållande till det anmälda avtalet kan föredra det ena eller det andra resultatet i det föreliggande fallet, är det dock endast fråga om ett helt indirekt och hypotetiskt intresse som inte är tillräckligt för att det skall konstateras att deras rättsliga ställning påverkas av lösningen av tvisten mellan mottagarna av beslutet att upphäva immuniteten och kommissionen.

15 Det har för övrigt ansetts att utomstående klagande, såsom ECTU, inte har något berättigat intresse av att avtalsparternas immunitet mot böter upphävs (beslutet i det i punkt 8 nämnda målet Prodifarma mot kommissionen, punkt 43). Till skillnad från de preliminära åtgärder som kommissionen kan vidta med stöd av artikel 3 i förordning nr 17 kan upphävande av immuniteten mot böter inte direkt gynna utomstående klagande. Dessutom skall det framhållas att ett beslut att upphäva immunitet inte syftar till att skydda en utomstående ekonomisk aktörs intressen, eftersom det förklaras av skäl som är hänförliga till lämplighet och allmänintresse. Tredje man kan således inte ha ett tillräckligt intresse av att intervenera inom ramen för en tvist avseende ett sådant beslut att upphäva immunitet.

16 Dessutom innebär ett beslut enligt artikel 15.6 i förordning nr 17 att ett särskilt förfarande avslutas som skiljer sig från förfarandet i sak, vilket avser en undersökning av om det anmälda avtalet är förenligt med artikel 85 i fördraget och under vilket utomstående klagandes processuella rättigheter kvarstår oförändrade (domstolens dom av den 15 mars 1967 i de förenade målen 8/66, 9/66, 10/66 och 11/66, Cimenteries CBR m. fl. mot kommissionen, REG 1967, s. 93; svensk specialutgåva, häfte 1).

17 Ett sådant beslut att upphäva immuniteten mot böter har avslutningsvis inte någon inverkan på de anmälda avtalens slutliga giltighet och kan således inte ändra den rättsliga ställningen vid nationella domstolar vad beträffar dem som har ansökt om att få intervenera eller deras medlemmar.

18 Av den särskilda beskaffenheten av förevarande tvist följer att även om intresseorganisationernas interventionsrätt ges en vid tolkning kan ECTU:s och ECSA:s argument inte berättiga deras intervention i det föreliggande fallet. Det fjärde villkor som uppställs i rättspraxis för att tillåta att intresseorganisationer intervenerar, nämligen att den dom som skall meddelas på ett betydande sätt kan komma att påverka organisationsmedlemmarnas intressen, kan med beaktande av den kritiserade rättsaktens beskaffenhet inte anses vara uppfyllt.

19 Inget av de argument som ECTU eller ECSA har åberopat kan ändra denna bedömning. Det är nämligen tillräckligt att påpeka att argumenten hänför sig till förfarandet i sak, vilket avser en undersökning av om det anmälda avtalet är förenligt med artikel 85 i fördraget, och inte till det särskilda förfarande som avslutas genom beslutet att upphäva immuniteten mot böter, vilket är föremålet för förevarande talan som ACL har väckt.

20 Av vad som har anförts ovan följer att ECTU:s och ECSA:s interventionsansökningar skall avslås.

21 Av detta följer att det saknas anledning att pröva ACL:s begäran att behandla vissa handlingar i målet konfidentiellt gentemot ECTU.

Rättegångskostnader

22 Enligt artikel 87.2 i rättegångsreglerna skall tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om detta har yrkats. Eftersom sökandena och svaranden inte har framställt några yrkanden avseende kostnaderna för ECTU:s respektive ECSA:s interventionsansökan, skall det förordnas att var och en av parterna skall bära sin egen rättegångskostnad som hänför sig till ECTU:s och ECSA:s interventionsansökningar.

På dessa grunder fattar

ORDFÖRANDEN PÅ FÖRSTAINSTANSRÄTTENS
FEMTE AVDELNING

följande beslut:

1) **ECSA:s och ECTU:s interventionsansökningar avslås.**

2) **ECTU och ECSA samt sökandena och svaranden skall bära sina egna rättegångskostnader som hänför sig till ECTU:s och ECSA:s interventionsansökningar.**

3) **Republiken Frankrike tillåts att intervenera i mål T-18/97 till stöd för svarandens yrkanden.**

4) **Justitiesekreteraren skall delge intervenienten en kopia av samtliga handlingar i målet.**

5) **En frist skall fastslås inom vilken intervenienten skriftligen skall redogöra för grunderna till stöd för sina yrkanden.**

6) **Beslut om de rättegångskostnader som hänför sig till Republiken Frankrikes intervention kommer att meddelas senare.**

7) Förenade kungariket skall bära sin egen rättegångskostnad.

8) Det saknas anledning att pröva begäran om konfidentiell behandling.

Luxemburg den 23 mars 1998

H. Jung

Justitiesekreterare

J. Azizi

Ordförande